

PREŠPORSKÉ DIVADLO UVÁDZA POVIEDKOVÚ KNIHU

≡ SLOVENSKO ≡

NOIR

Prešporské
divadlo

Prešporské divadlo

POĎAKOVANIE

Ďakujeme všetkým, ktorí sa podieľali na priamej výrobe audioknihy, knihy, ilustrácií a hudby. Všetkým, ktorí nám verili, že dáme dokopy ľudí, ktorí by sa pri spoločnej práci asi nikdy nestretli, ale aj tým, ktorí nám pomohli finančne či dobrou radou. Skrátka všetkým, ktorí nám darovali svoje myšlienky a svoj čas.

Celkovo ide skoro o stovku dobrých duší. Nesmierne si to vážime a radi urobíme niečo podobné aj my pre vás.

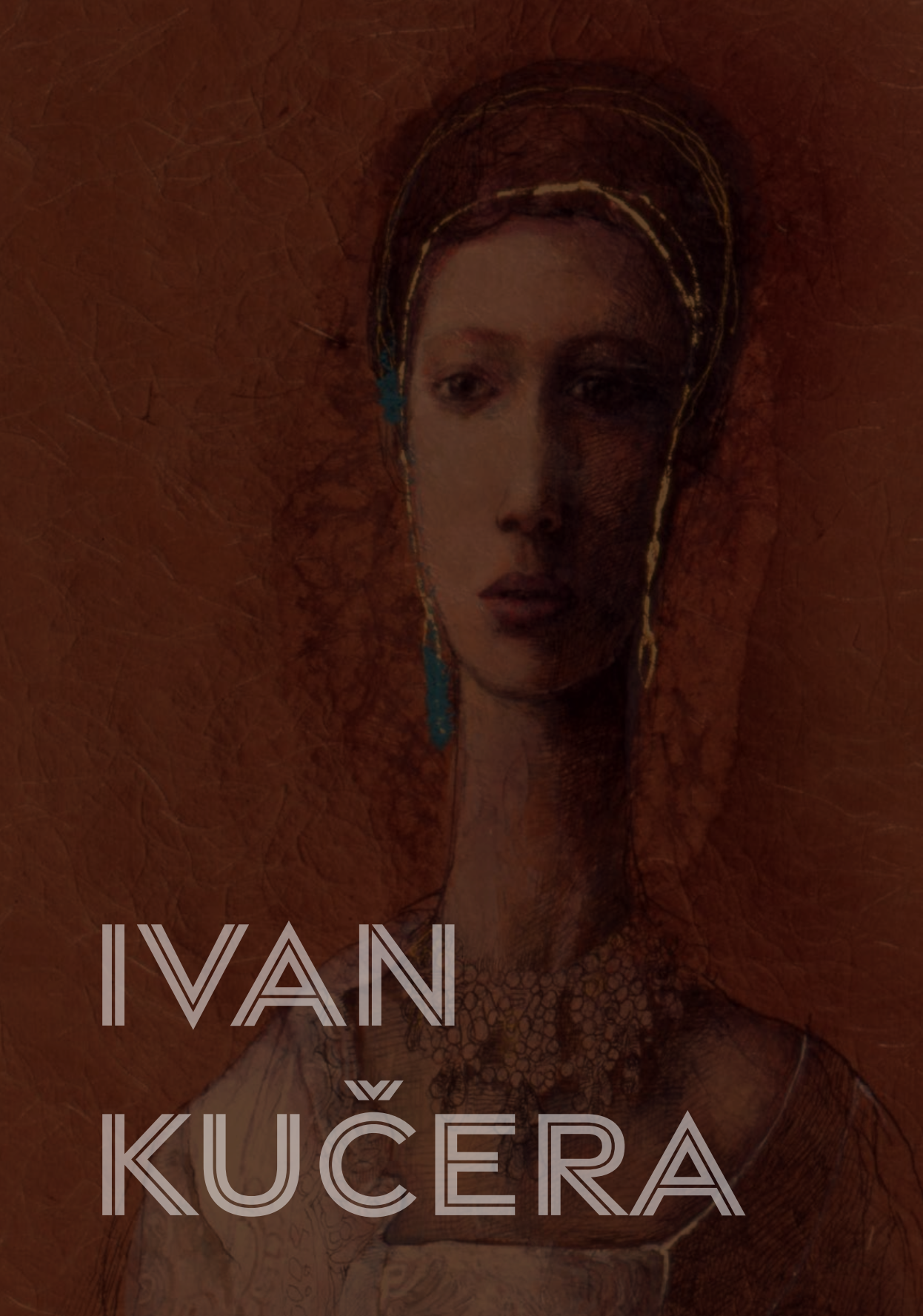
Alebo pre niekoho iného, kto o Prešporské divadlo a všetko, čo ponúka, prejaví záujem.

Judita Hansman, František Lintner

OBSAH

IVAN KUČERA – Votrelcovňa	5
ARPÁD SOLTÉSZ – Som Števko	33
JURAJ THAL – Vražda v Kúpeľnej ulici	65
FRANTIŠEK KOZMON – Petržalka 851 01	99
JURAJ ČERVENÁK – Mátohy na Krížnej	135
SILVESTER LAVRÍK – Zakochany	173
MÁRIUS KOPCSAY – Halucinácia	189
SOR CH.VERRIN – Popoludnie na Zlatých pieskoch	229
JAKUB NVOTA – Cesta zo Žiliny	245
MILAN LASICA – Čo sa nehodí, škrtnite	261
NIKITA SLOVÁK – Neviditeľný	267
ZUZANA SZATMÁRY – Ako náletové dreviny/Sargasové more	275
PAVEL VILIKOVSKÝ – Pes na ceste (úryvok)	285
VERONIKA ŠIKULOVÁ	
– Pod skalú ryba, pod skalú žaba – Cigánska symfónia	291
HYLLA KLUTH – Rovnováha	307
PIŠTA VANDAL CHRAPPA – Jazero	329
LUBOMÍR FELDEK – Básne	335

IVAN
KUČERA

Z. de T. Moore

Nina je sexi, je drsná, je cynická a je to policajtká. Človek by povedal, že takú osobu nič nezaskočí. Raz ju ale zaskočili – keď pri výkone služby utrpela vážne zranenie, bola preradená na zdanlivo neškodnú úlohu: mala strážiť vzdialené lesné územie, kde v minulosti došlo k desiatkam mafiánskych popráv. Teraz je miesto opustené a nikomu tu nič nehrozí. Je to však skutočne pravda?

Nina sa stáva jedinou obyvateľkou Votrelcovne – luxusnej chaty uprostred hlbokých lesov. Mladá žena nachádza uprostred čarokrásnej prírody stratené fyzické i duševné zdravie a nič nenapovedá tomu, že by tu mala prežiť niečo nebezpečné. Niečo, čo by ju malo znova dostať na kolená. Lenže noci sú tu temné, zvláštne a plné zvukov.

A jej predchodca zmizol za veľmi podozrivých okolností.

VO

TREL

COV

ŇA

II.

Že je to vážne som pochopila vo chvíli, keď ma schmatol pod krk a začal ma škrtiť. Nezranenou rukou som mu vrážala do hlavy, až kým mu v nej niečo neprasklo. Z oka sa mu vyvalil prúd svetločervenej krvi. Zdalo sa však, že bol nafetovaný príliš na to, aby cítil bolesť. Na to, aby ho to spomalilo. Na to, aby sa ma prestal pokúšať zabiť.

Neskoro som pochopila, že mu nešlo o škrtenie. V skutočnosti ma tlačil k stene, kde bolo okno cez celú miestnosť, aby mal výhľad na ulicu. Chrbtom som prerazila sklo. Nemohla som uveriť tomu, že sa to práve deje. Snažila som sa niečoho chytiť, ale bez šance. Vypadla som z tretieho poschodia.

Počula som, ako v byte zaznelo niekoľko výstrelov. Potom sa z rozbitého okna vyklonil Enzechštejn. To už som ležala na chodníku. Tvrdý dopad mi na okamih vyrazil dych. Ležala som v kaluži krvi a pod chrbtom mi škripali črepy sfarbené do červena. Obkolesili ma zvedavci. Fotili si ma.

Znovu som nadobudla stratený dych a roztrasenými prstami som si nahmatala zranenú nohu. Dotkla som sa kosti vytrčajúcej z roztrhutej kože.

„Stehenná kosť. Paráda. Horšie to už byť nemohlo, bejby.“

Z rany sa valilo množstvo krvi. Kosť, belejúca sa na ostrom poobedňajšom slnku, sa dostávala do priameho kontaktu so vzduchom.

Konečne prišla tma.

III.

Strhla som sa zo spánku, celá zadýchaná a spotená, vytriešťajúc oči na biely strop. Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, že som v bezpečí doma v posteli. Že už nepadám. Že už ma nikto neškrtí. Sťažka som dychčala ako po obzvlášť vydarenom orgazme. Ktorý som nemala už pekne dlho. Keď vás nadrogovaný zmrzd vyhodí z tretieho poschodia, sex nie je práve prvá vec, na ktorú myslíte.

Oknom prenikal do spálne mesačný svit skombinovaný s osvetlením z ulice. Nahmatala som si pravú nohu. Akonáhle som sa dotkla dlhej jazvy, stehno odpovedalo bolestivým zašklbaním. Telom mi prešla nechutná bolesť. Nenávidela som ju. Mala som jej plné zuby. V posledných štyroch mesiacoch, ktoré ubehli od môjho nevydareného pokusu o lietanie, sa stala každodennou súčasťou môjho života. Márne som prehovárala doktora, aby mi dovolil návrat do roboty.

Budík na nočnom stolíku ukazoval štyri ráno. Bolo mi jasné, že už nezaspím. Obloha na horizonte sa začínala trhať. Prichádzalo ráno. Vonku spievali vtáci. Prerušilo ich

auto rozvážajúce pečivo do neďalekých potravín. Šofér začal trieskať prepravkami. Zjavne nenávidel miestnych obyvateľov.

Zapálila som si a sadla si na kraj postele. Spustila som z nej najskôr zdravú nohu, potom zranenú. Rozdiel bol obrovský. Len čo sa poranená končatina dotkla zeme, prešiel naprieč mojím krásnym, dokonalým, vyšportovaným, štíhlym, hladkým a opáleným telom odporný krč. Začala som zuby, ako sa patrí na každé skromné dievča z Trenčína, a z očí mi vytekli štiplavé slzy. Nenávidela som bezmocnosť. Byť otrokom vlastného tela. Byť v ňom zavretá.

Vstala som a dokrivala som k chladničke. V mrazáku mi zrak padol na čokoládový nanuk. Nebolo nad čím váhať – okamžite som po ňom siahla a nekompromisne som roztrhla obal. Práve keď som sa chystala zahryznúť do lákavo vyzerajúcej horkej polevy, zazvonil mobil.

Pozrela som sa na displej. Enzechštejn. To mi vylepšilo náladu. Nebolo čudné, že volal tak skoro. My, policajti, nemáme nastavený normálny životný režim. Nikdy sme nemali a nikdy mať nebudeme.

„Čavi, Nina.“

Potešilo ma, keď som začula známy hlas.

„Čavi.“

„Sexíkuješ?“

„Ani nie.“

„Ako sa máš?“

„Keď ťa počujem, tak veľmi dobre.“

„Ešte stále na *to* myslíš?“

„Nie.“

„Takže myslíš.“

Ticho.

„Chceš sa vrátiť?“

S odpoveďou som neváhala ani sekundu. „Som tu ako slnko na hnoji. Už mi z toho hrabe. Ale doktor vravel, že...“

„Doktora považuj za vybaveného. Niečo pre teba mám.“

„Počúvam ťa ako doteraz nikdy, majsterko.“

III.

Auto obaľoval mestský hluk. Cinkanie električiek, trúbenie netrpezlivých šoférov, štekajúce psy, hučanie motorov. Tínedžeri na chodníku sa bavili tak nahlas, až takmer kričali. Ale len čo som vyšla z Bratislavy, akustický obal z vozidla opadol.

Ešte o štvrtej ráno som bola presvedčená, že mám pred sebou ďalší mizerný deň. A zrazu toto. Nemohla som tomu uveriť. Spokojne som sa usmievala. Konečne mi išla karta. Po dlhom, *veľmi* dlhom čase, treba dodať. Už som sa necítila ako exotický papagáj zavretý celý deň v klietke.

Mohla som ísť po diaľnici, ale to by nebola sranda, a tak som v nasledujúcich hodinách striedala opustené cesty so zaspátymi dedinami a mestami s niekoľkými tisíckami obyvateľov. Mestá, mestečká, dediny a osamotené gazdovstvá postupne prešli v súvislý tok neprerušovaných žltých polí a lesnej zelene. Medzi tým sa kľukatili úzke, i na slovenské pomery zle udržiavané cestičky. Pri každodennej rutine, teda pri stretnutiach s najväčšou spodinou spoločnosti, som zabudla, aká krásna krajina je Slovensko.

Vypla som klímu a pootvorila okienko. Do auta vnikol čerstvý, príjemne chladný vzduch, na aký som v betónovej džungli nebola zvyknutá. Tešila som sa na Enzechštejna. Vravel, že príde na koľaudáciu zajtra ráno.

„Najbližšiu noc tam budeš musieť stráviť bez konkrétnejších informácií, neváďí?“

„Budem na teba myslieť. To ma zohreje.“

Chechtali sme sa tomu ako pojašení blbci, ktorí sa dlho nevideli.

IV.

Navigačka odmietla spolupracovať, a tak som musela zastaviť. Ocitla som sa v zaspatom kraji, kde líšky dávali dobrú noc. Možno by bolo na mieste povedať, že tu ľudia chodili spávať so sliapkami, ale zdalo sa, že tu žiadni nežili. A ani sliapky. Posledné auto som stretla pred hodinou. Na to, kedy naposledy som minula nejaký dom, som si nepamätala. Vypla som štrajkujúcu navigačku. Nerada by som dopadla ako kolegyňa, ktorej radila „zahnite doľava“, ona povedala „no to určite“ a skončila v rieke.

Pustila som autorádio. Chvíľu chrčalo, potom sa naladilo na náboženskú stanicu, v ktorej akýsi muž vykrikoval o hriechoch, konci sveta, smilstve a o začiatku niečoho úplne nového, čo tu ešte nebolo. Po piatom spomenutí Boha v jednej vete som to vypla. V aute sa rozhostilo ticho.

Vonku šumel vetrík. Hral sa s listami stromov a s vysokou trávou, ktorú nemal kto kosiť. Príroda si tu žila svojím vlastným životom, meniac sa na neudržiavanú divočinu.

Vyšla som von, pretiahnuc si stuhnuté ruky. Noha ma páčila a šklbalo mi stehenným svalom. Pokúsila som sa zahnať bolesť kochaním sa. Stromy, žlté polia s repkou olejkou a v diaľke sa črtali vysoké hory.

Na kufri som rozprestrela automapu a zahĺbila som sa do nej. Zapálila som si, aby mi to lepšie páčilo, a keď som mala dojem, že to mám, pokračovala som v jazde.

Po polhodine jazdy sa asfaltka končila a plynulo prešla do poľnej cesty pre traktory a kombajny. Vyústila na lúku, kde som uvidela svoj nový domov na najbližšie mesiace. Kvôli tomu, čo som zbadala, som na okamih zabudla, že sedím za volantom, a takmer som pozdravila najbližší javor. V poslednej chvíli som prudko dupla na brzdu. Autom myklo a motor zhasol. Zatiahla som ručnú, zaradila jednotku a vystúpila som von.

„To sa mi len zdá, človeče,“ precedila som užasnuto pomedzi pery.

Votrelcovňa.

Bola to láska na prvý pohľad.

V.

Lúku obkolesovali vysoké lipy, veľké duby, statné vrby a brezy so smutne zvesenými, sklesnutými konármi. Stromy tvorili obrovský prírodný plot, ktorým bola lúka obohnaná. Pretekal cez ňu potok. Od vody v koryte sa odrážalo slnko. Oslepovalo ma. Voda obmývala kamene porastené machom. Občas tam pristál vták, aby sa napil a pokračoval v hre na „Top Gun“.

Čakala som hocičo. Rozpadávajúcu sa chatku, možno starú ubytovňu, pozostatok komunizmu. Niečo nevzhľadné, staré, neudržiavané. Rozhodne, rozhodne, *rozhodne* som nečakala *toto*.

Votrelcovňa bola obrovská. Kedysi som chodila s týpkom, ktorý sa živil ako realitný maklér a ja som od neho čo-to pochytila. Votrelcovňa musela mať vnútri, podľa môjho skromného názoru, dobrých dvesto metrov štvorcových. Zvonku vyzerala majestátne. Tak, že by sa do nej neprebilo ani dvadsať medveďov. Pevnosť uprostred malebnej lúky v stratených lesoch západného Slovenska.

Drevo bolo silné, masívne a sfarbené do žlto-hneda. Mohla sa doňho rukami zaprieť dobre živená armáda vojakov a nepohla by ním ani o milimeter.

Na oknách, na prízemí aj na poschodí, boli privarené kovové ozdobné mreže, povytáčané do vizuálne podmanivých tvarov. Najviac ma ale zaujal železný kohút na

streche otáčajúci sa podľa vetra. Teraz panovalo bezvetrie, a tak spal. Chvostom bol otočený ku mne a zobákom k hlbokým lesom, ktoré sa rozprestierali všade naokolo. Ako keby čakal, či sa z nich niečo nevynorí, aby mohol varovne zakikírikať. Zatiaľ bol ticho.

Vytiahla som kľúče a vykročila som k dverám.

VI.

Prízemie tvorila kuchyňa s obývačkou a malým počítačovým strediskom. Na poschodí boli dve spálne a WC s kúpeľňou. Masívne, kvalitné drevo, impozantné a stabilné. Pod nohami som ucítila čosi mäkké. Pozrela som tam. Obrovská medvedia kožušina. Vysoký strop ozvlášťňovali hrubé drevené trámy. Steny boli obložené hrboľatým kameňom.

Útulnej obývačke dominoval gauč s dekou ako stvorenou na chladné večery. V kuchyni viseli z trémov zväzky sušených bylín, cesnaku a cibule. Priestor nad krbom zdobili lovecké trofeje, od malých lasíc až po statné jelenie parožie a hlavy diviakov. V kúte prízemnia stál biliardový stôl, o ktorý sa opierali tága.

Zapla som počítač. Zabučal a po niekoľkých sekundách na monitore naskočil obraz; objavilo sa na ňom dvadsať okien pre zábery z bezpečnostných kamier. Momentálne však boli aktívne len štyri, ktoré sa nachádzali vonku na Votrelcovni.

Mala som v sebe priveľa nových impulzov. Potrebovala som si vyvetrať hlavu, a tak som vyšla von, zamkla som, krivajúc som zišla po schodoch z verandy a vyrazila som naprieč lúkou. Na okraji lesa som zastala. Obzrela som sa. Votrelcovňa ma obozretne sledovala. Kohút, samozrejme, tiež.

Vošla som do lesa. Pripomenul mi detstvo. Každý piatok sa naša rodina zbalila, nasadla do auta a vyrazila na chalupu. Cez deň sme podnikali túry, večer sme si opekali špekáčiky a v noci som sa zakuterala do duchien a spala som, dokedy sa mi chcelo. Ráno ma budila vôňa kakaa a chlieb vo vajci. Do spomienok sa mi zapísali aj rozlúčky s chalupou, ktoré sa konali vždy na jeseň. To už sa skoro stmievalo a všetci sme sa stretli pri ohni, opekali si jablká a lesy nám naznačovali, že je koniec.

Pod nohami mi šuchotalo lístie a praskali vetvičky. Nešla som ďaleko. Nie dnes. Otočila som sa a vyrazila naspäť k Votrelcovni. Spoločnosť mi robilo ticho. Nestretla som ani živú dušu.

Kým vonku panovalo teplo, vo Votrelcovni ma privítal chládok. Sadla som si za stôl, rozbalila bagnetu z benzínky a zapíjala ju studenou kávou v umelohmotnom téglíku. Potom som zhltna lieky proti bolesti. Vyzliekla som sa do spodnej bielizne a bosá som vyšla na verandu. Sadla som si do hojdacieho kresla, pri ktorom bol stolík. Položila som naň odistenú zbraň a pohár s vodou.